

zvěstník SKV SOKOL MÜNCHEN

prosinec 2007
číslo 3 - ročník IV

Pekařovi císaři

■ Když nedávno při jedné besedě v Mnichově přišla řeč na české zdravotnictví, dal pan doktor Raška, čechoamerický vědec a lékař, k lepšímu zajímavý postřeh, že podle jeho názoru jsou na tom čeští a američtí lékaři kvalitativně zhruba stejně, rozdíl že vidí hlavně v tom, že pro amerického lékaře je středem zájmu pacient. Zní to na první pohled podivně, kdo jiný by měl někoho, kdo nabízí ať již jakoukoli službu v ať již jakémkoli státě, zajímat víc, než jeho zákazník, když navíc u stavu medicínského je celý ten vztah ještě umocněn přísahou nesoucí jméno jistého Řeka. Pan doktor to zřejmě myslel tak, že lékaře českého více zajímá choroba, zatímco její nositel je mu většinou šuma fuk. A měl pravdu.

Sám jsem se během svých několika setkání s lékaři ve své domovině nemohl zbavit dojmu, že pokud jako „pacoš“ poruším svoji povinnost vykoktat svoje trápení a pak už jenom mlčky žasnout nad genialitou toho, kdo mě mého problému buď zbaví nebo ne, tak že vzbudím silnou nelibost, to i přes bonus zákazníka platícího v tehdy poměrně žádané měně. Když jsem si jednou dokonce dovolil položit otázku zavánějící – byt' by i velice vzdáleně – trochou nedůvěry, tak jsem pana doktora velice rozesmutněl a ztratil jsem nárok i na onu přezíravou vlídnost typu „Tak se nám tady babičko hezky vyčůráte...“, uplatňovanou v běžném životě vůči totálním debilům, zde však myšlenou jako odměnu pro pacienty dostatečně servilní.

Abych uvedl věci na pravou míru, nechci tuto adventní dobu uctít lamentováním nad českými medicíny, chtěl bych je naopak vzít v ochranu, protože se vlastně chovají v souladu s národními zvyklostmi. Není to přece tak dávno, co nějaký politický dobroděj navrhl, aby ten, kdo si zapomene nechat prodloužit občanský průkaz, zaplatil pokutu ve výši 15.000 Kč, což je suma, kterou vydělá měsíčně bruto traktorista, pracjící v zemědělském družstvu, jehož akcie nedobrovolně vlastním. Tomuto traktoristovi,

který je jako volič vlastně také jeho zákazníkem, vzkázal onen volený zástupce svým návrhem následující: „Ty dacane jsi mě hrozně naštvál, protože jsem se musel ve volbách potupně ucházet o tvoji přízeň, abych se dostal na místo, které mi díky mé genialitě tak jako tak patří. Za to tě potrestám a budeš platit jak mourovatej a jestli se ti to nelíbí, tak nezapomeň, že ti můžou zítra třeba pro změnu odebrat řidičák, protože kdybych se postaral, aby se začal konsekvntně uplatňovat nový silniční zákon, tak jsi do měsíce bez řidičáku nejen ty, ale s tebou celá republika, tak nemel a koukej mě příště zvolit znova...“

Říká se tomu arogance moci, je to v Čechách hrozně rozšířené, nepatrná menšina národa si myslí, že mistr světa v tomto oboru sedí na pražském hradě a drtivá většina se domnívá, že je tomu tak dobře, vysvětlitelné je to snad jenom jako komplex vzniklý během třistačtyřicetišestileté poroby.

V sokolské organizaci není tento fenomén nijak zvlášť viditelný, nejčastěji se s ním setkají ti, kteří vybočují z dlouhých hustých řad tím, že se nespokojují s oslavou minulosti, že kladou nepříjemné otázky o smyslu a poslání Sokola jednadvacátého století nebo se dokonce pokouší nově definovat nějaký směr a cíl organizace. Jelikož jich není mnoho a nemají mnoho možností se artikulovat – časopis Sokol opozičním názorům prostor nedává – není problém předstírat, že neexistují.

Jedním z poselství toho, který se údajně v roce nula narodil v Betlémě, prý bylo, že moc se má používat jenom jako jistý druh služby bližnímu. Už bychom si to pomalu mohli zapamatovat – hlavně ti z nás, kteří si říkají křesťané – protože oslava toho narození bude letos o Vánocích už ta dvoutisícásedmá.

Hezký rok 2008,

Karel Pokorný (Kpokorny41@aol.com)

SKV OPEN 2007

V sobotu 17. listopadu 2007 se konal již 3. ročník kuželkového turnaje SKV Open.

Z devatenácti aktivních účastníků turnaje, sedmi mužů a dvanácti žen, hrajících na dvou drahách v osvědčené kuželně ASZ Altstadt, postoupili z předkola do finální skupiny Luboš Plašek, Zdeněk Fajkus, Oldřich Tesař a Dušan - jako letos jediný zástupce mnichovských Pokorných.

Vítězem turnaje se stal již podruhé v historii Zdeněk se 42 body, druhé místo vybojoval Dušan – 37 bodů (45 bodů po rozhazování s Oldou),

třetí byl Olda s 37 body (41 po rozhazování) a čtvrtou pozici si zajistil Luboš – 25 bodů.

Foto (zleva): Dušan Pokorný, vítěz Zdeněk Fajkus s trofejí, Olda Tesař a Luboš Plašek

V "poločase" tentokrát zkušebně proběhlo kolo útěchy pro hráče, kteří se nedostali mezi špičku. S vyřazovacím systémem se nejlépe vypořádala Jeannette Kovaříková.

Foto (zleva): Dušan

Letošní **TURNAJ V MINIGOLFU** jsme odstartovali 8. září dopoledne. Zdá se, že budeme mít při našem zápolení už tradičně deštivé počasí. Při prvních úderech jsme měli na dráze ještě zbytky vody po právě skončené dešťové přehánce. Svátý Petr k nám byl tentokrát milosrdný a tak jsme mohli turnaj dohrát bez deštníků a pláštěnek. Z jedenácti hráčů dosáhl vítězství Martin Pokorný s počtem 47 bodů jen o jeden bod před Dušanem a za loňským vítězem Jardou Pokorným. Jako třetí se umístila Pokorná Alena (Jardova).

Dušan Pokorný

Finále Mistrovství Evropy v kopané 2008

Itálie – Česká republika 2:1

2. prosince 2007, u příležitosti losování skupin Mistrovství Evropy v kopané 2008, uspořádal Generální konzulát Rakouské republiky v sále mnichovského Paulaneru am Nockherberg turnaj stolní kopané na diplomatické úrovni, kde se utkali zástupci zemí vylosovaných skupin - jako předběžné EURO 2008.

Českou republiku zastupoval Zdeněk Fajkus, vítěz letošního SKV Open, který i v této disciplíně prokázal své kvality. Skupinou „B“, České republice osudím určenou, prošel jen s jedním malým zaškrtnutím, ve čtvrt-

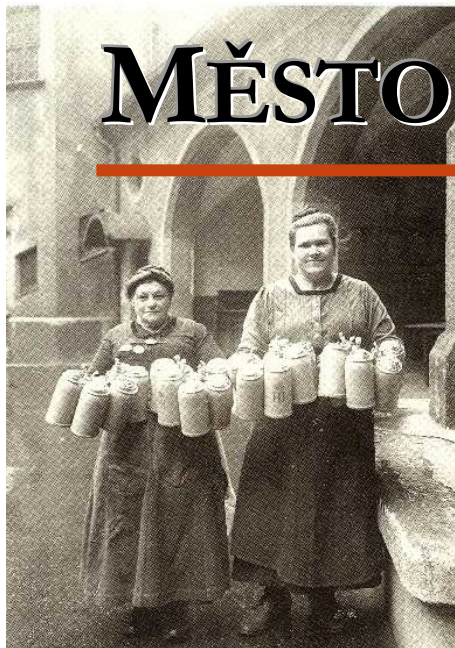

sledkem 2:1 pro Itálii.

Foto: Zdeněk Fajkus (vlevo) a jeho partner Christian Lautenbacher z dorostu FC Bayern

finále porazil Německo 2:1, stejným skóre porazil v semifinále Portugalsko a ve finálovém zápase nastupoval proti zástupci italského diplomatického sboru. Zdeněk, stejně jako jeho předchůdce Tonda Puč ve slavném římském finále 1934, vstřelil první branku, ale historie se bohužel opakovala - i s vý-

MĚSTO DRSNÉHO KLIMATU

Není tomu tak dávno, co mnichovská lokální rozhlasová stanice Charivari vysílala příspěvek svého zpravodaje o jeho cestě po středním západě Spojených států. V jednom městečku, kde se novinář chystal přenocovat,

zahlédl plakát, inzerující „nejdrsnější restaurant ve městě“ a reklama vzbudila jeho zvědavost natolik, že se navečer na udanou adresu vypravil.

Hned u vchodu zjistil, že reklamní slogan ani v nejmenším nepřeháněl: Byl uvítán nerudnou obsluhou, která ho během večera neoslovila jinak než „vašnosto“, „otrapo“ a „hejsku“, ale i jinak mu dávala otevřeně najevo, že je na obtíž. Nicméně jídlo bylo evropského ražení a dobré kvality, hostinec velmi dobře navštíven a vzbuzoval dojem, že většina z hostů tu jsou častými návštěvníky.

Při placení se mnichovský reportér zeptal po majiteli, který byl sice s nevlídným komentářem, ale v poměrně brzké době přivolán. Novinář vyjádřil svůj údiv nad nezvyklou obchodní strategií a ptal se po jejím původu. Na vysvětlenou se od majitele dozvěděl, že tento podnikl za dob svých studií cestu po Evropě. Při zastávce v Mnichově ho zaujal drsný způsob, jakým se chová obsluha v restauracích k hostům, a nejen, že si to hosté nechají líbit, tamní lokály jsou nabitě k prasknutí. Myšlenka se mu zalíbila natolik, že se rozhodl totéž vyzkoušet i v Americe.

Městem drsného podnebí nazval Ottův slovník naučný Mnichov na přelomu století, čímž ale tenkrát měli autoři na mysli jeho klimatické podmínky. Tento údaj již - po více než sto letech - následkem globálního oteplování zdaleka neplatí a i doby, kdy člověk dostal v restauraci od plic vynadáno spádnou bavorštinou mizí v nenávratnu.

Většina lidových bavorských restaurací ustoupila v průběhu let - vedle mcdonaldů, amerických coffeeshopů a inter-barů - restauračním zařízením všeho druhu sice zvučných jmen, exotických jídelniček, ale bez špetky původní bavorsky drsné atmosféry. V těch málo zbylých je komunikace s obsluhou sice stejně obtížná jako dříve - již ale ne pro její nesrozumitelnou bavorštinu, ale pro její nesrozumitelný saský akcent. Ještě nejsilnější koncentraci typů bavorských grobiána objeví návštěvník města na Oktoberfestu nebo na ústředním trhu Viktualienmarktu, jednoho z mála míst, kam dosud nepronikly následky Evropy bez hranic s jejími kosmopolitními pracovními silami, neboť zdejší tržní stánky se posledních 200 let dědí z jedné mnichovské generace na další.

Město Mnichov jako takové si od magazínu Herald Tribune letos vysloužilo predikát města s nejkvalitnějšími životními podmínkami na světě. Příští měsíce ukážou, jaké nové trendy s sebou přinese od Nového roku v Bavorsku platný zákaz kouření ve veřejných prostorách, restaurace nevyjímaje. Zajisté si však tento faktor nenechají ujít místní cestovní kanceláře, kterým se otvírají netušené možnosti v organizaci paušálních kuřáckých cest do sousedních Čech, kde budou účastníci vítáni s dosud neslýchanou vlídností, kuřácká solidarita přeci patří k jednomu z nejvýraznějších sociálních rysů dnešní lidské rasy. Čímž bavorský zákaz kouření přispěje nejen k nebývalému rozvoji aktivního resp. pasivního turizmu obou zemí, ale i k vzájemnému poznávání obyvatelstva a následnému porozumění, o kterém se generacím poválečných politiků ani nesnilo. To vše na sice trochu omezené, ale svým širokým spektrem nezanedbatelné kuřácké úrovni.

Alespoň pro kuřáky v Mnichově tedy v příštím roce - v roce oslav 850. založení města - nastane nová epocha drsného klimatu....

Jitka Scholz

Foto: Číšnice v mnichovském Hofbräuhausu 1921, © Stadtarchiv München

LEGIE (2)

Hradní stráž

*Když zařve lev, tu přikazuje mužům čest
pluh pustit, kladivo i ruce dětí svých.
Za hlasem jeho ubírat se z vesnic, z měst
a s polí orných do cest válečných.*

F. Spilka

Jednou z věcí, kterou mne Václav Havel hned na počátku svého vládnutí urazil, byly ony uniformy Cirkusu Kludský, do nichž navlekl k obrazu svému svou Hradní stráž. Neboť z historie vzniku tohoto státu vyplynulo, že když 21. prosince 1918 dojel do Prahy TGM, na Hradě ho hlídali legionáři jako Hradní stráž. U toho pak už zůstalo - až do zásahu německé okupační moci, které se tato tradice nehodila. Další zásah moci, jíž se tato tradice nehodila, přišel na Hrad současně s Gottwaldem. Legionáři, jako lidé nepodlehnuvší bolševickému rozvratu, a dokonce ho vážně ohrozili, se nehodili.

Za zmínku tu snad stojí, že TGM onoho 21. prosince 1918, poprvé na území státu jehož byl už prezidentem, promluvil v Českých Budějovicích. Takže tam byla pamětní deska. Tu nejprve (vida, kolik toho mají nacismus a komunismus společného) odstranili Němci, v roce 1947 byla obnovena a odstranili ji později zase komunisté. Havlova republika ji tam dokázala navrátit, spolu s poznámkou, že byla odstraněna nacisty. O odstranění komunisty ani písmeno. Neznalec tudíž může trpět dojmem, že je tam od roku 1947 nepřetržitě.

Ony divadelním a filmovým kostymérem navržené uniformy Havlovi tehdy opatřilo americké velvyslanectví, respektive jeho vojenští přidělení. Ze zbytkových zásob americké námořní pěchoty v Německu. Osobně mohu dosvědčit, že nad tím tehdy velmi kroutili hlavou. Měli za to, že prezident bude mít jiné priority. A netýkalo se to jen uniforem. Byli to prostě lidé věřící na jiné efekty než ty vhodné na jeviště či filmové plátno. Vycházeli i z toho, že prvá společná bojová zkušenost naší armády a americké armády se odehrála roku 1919 na Sibiři. Tehdy jsme

to byli my, kdo byl napřed. Tedy my? Naši předkové. Říkalo se jim pak podle sokolského oslovení, jež se mezi nimi vžilo, „bráškové“.

Pravděpodobně každý pozná na této Hájkově fotografii z roku 1932 Masaryka. Pochází z poslední vojenské přehlídky, kterou tento muž vykonal na koni. Bylo mu 82 let. Dokonce se najdou i tací, kteří vědí, že jeho čepici se říkávalo masaryčka, že ji - včetně

té červenobílé stužky - nosil proto, že právě v této pokrývce hlavy se - poprvé od roku 1620 - roku 1914 opět objevilo české vojsko. Vlastně československé, byli v něm i Slováci, ale ten název se objevil až později, protože svět měl i tak dost značné potíže o nás cosi vědět. Byli to legionáři. I tento název roku 1914 již existoval, ovšem jen pro naši rotu v cizinecké legii.

V této čepici se objevili příslušníci České družiny Ruské carské armády v srpnu 1914, po začátku té velké války. Jež později prohlášena za poslední ze všech válek.

V tom roce **1914** to bylo takhle:

28. července

Rakousko-Uhersko vypovědělo válku Srbsku.

29. července

Rakousko-Uherská dunajská flotila dělostřelecky bombardovala Belehrad. Téhož dne ráno vyhlásilo Rusko částečnou a později v noci úplnou mobilizaci.

31. července

Německo vyhlásilo mobilizaci a zaslalo Rusku notu a Francii ultimatum. Belgie mobilizuje.

1. srpna

Německo vyhlásuje válku Rusku a posílá ultimatum Belgii.

3. srpna

Německo vyhlásuje válku Francii a bez vypovězení války vpadá do Belgie.

4. srpna

Velká Británie - v rámci svého závazku ručitele neutrality Belgie - vyhlásuje válku Německu.

6. srpna

Rakousko-Uhersko vyhlásuje válku Rusku.

12. srpna

Rakousko-Uhersko zahajuje pozemní ofensivu do Srbska. Francie a Velká Británie vyhlásují válku Rakousko-Uhersku.

17. srpna

Rusko zahajuje ofensivu do Východního Pruska.

20. srpna

Rakousko-uherská vojska vytlačena ze Srbska, v Kyjevě zformována generálem Chodorovičem Česká družina.

21. srpna

V Paříži zformována v rámci cizinecké legie česká rota NA ZDAR.

8. září

Ruská ofensiva v Prusku krvavě zastavena Hindenburgem. Rakousko-Uhersko vyklízí Halič.

28. října

Turecko útokem na ruské přístavy zahajuje válku na straně Centrálních mocností.

3. listopadu

Francie a Velká Británie vyhlásují válku Turecku.

17. prosince

Rakousko opouští říšský poslanec T.G. Masaryk. Za sebou zanechává fungující zpravodajskou službu, jejíž nedílnou část tvoří krajané z USA, Češi a Slováci s americkými pasy, kteří jako občané neutrálního státu dosud mohou cestovat i do Rakouska.

Ruské i francouzské legie, stejně jako později vytvořené italské, jsou v paměti. Připomínaly je i ty už zmíněné uniformy na Hradě, jež nevyhovovaly nacistům, komunistům a posléze ani Václavu Havlovi.

Vytvořila se ovšem i naše dobrovolnická armáda v Srbsku. S nímž sdílela i jeho porážku v druhé fázi války. Zbytky, doslova přeživší zbytky, pak splynuly s legiemi v Rusku, Francii a Itálii. Proto se příště budeme věnovat právě jim.

Pokračování příště

Inzerce

RESIDENCE CLASSIS

*** nadstandardní bydlení se službami**

*** v prestižní rezidenční lokalitě v Průhonicích u Prahy**

*** dlouhodobé, krátkodobé a hotelové pobyty**

*** wellness služby v domě**

www.classis.cz

email: recepce@classis.cz; tel: +420 255 709 411; fax: +420 255 709 414

■ ■ ■ Spolupráce na filmu o exilu 1968

Berlínská filmová produkce Svarc.Film GbR („Když děda miloval Ritu Hayworthovou“, „2 oder 3 Dinge, die ich von ihm weiß“), začíná počátkem příštího roku s natáčením dokumentárního snímku o Pražském jaru a o československé emigraci. Film bude uveden - s českými a německými titulky - jak v Německu, tak v České republice a na Slovensku.

Svarc.Film a režisér snímku Malte Ludin se obrací na všechny Čechy a Slováky, kteří po 21. srpnu 1968 odešli do Západního Německa, s prosbou o spolupráci.

Kontakt: tel. 030/621 77 49, fax: 030/ 621 46 76, mobil: 0172/323 48 45, email: malte@svarcfilm.de.

www.svarcfilm.de

Program

leden – červenec 2008

- čt. 17.01. O Sokole a stavu české společnosti současné doby**
19 hod. v ASZ Altstadt, diskuzní večer s Janem Šináglem
- stř. 30.01. fašinkové koulení**
19 hod. v ASZ Altstadt – v maskách
- út. 05.02. běžky Dietramszell nebo Eschenlohe**
organizuje Karel
- stř. 02.04. valná hromada**
17 hod. v ASZ Altstadt
- so. 10.05. 35. sokolské setkání v Tyršově Oetzu**
po. 12.05. (organizuje Župa rakouská, www.sokol-wien.at)
- so. 17.05. spoluorganizace 43. ročníku dálkového pochodu**
Praha – Prčice, start Čerčany

A k tomu každou první středu v měsíci...

od 18 hod. pravidelné setkání v ASZ Altstadt, Sebastiansplatz 12

Chcete vědět „[Kam v Mnichově](#)“ a vůbec co se děje na zdejším česko-německém společenském poli? Odpověď kde jinde než na našich webových stránkách

www.sokol-muenchen.com

zVěstník vychází třikrát do roka. Redakce: Jitka Scholz, jitkascholz@aol.com
Sport- und Kulturverein Sokol München e.V. (VR 18462), založen 4. dubna 2004, člen Mezinárodního českého klubu.
Adresa: SKV Sokol München e.V., c/o Jitka Scholz, Wittelsbacherstr. 32, D-82110 Germering, Tel. 089/840 26 39, Fax: 089/611 72 57, e-mail: jitkascholz@aol.com, www.sokol-muenchen.com. **Další kontakty:** Karel Pokorný (starosta) 089/611 72 57 – Dušan Pokorný (místostarosta a pokladník) 089/310 98 342.
Bankovní spojení: HypoVereinsbank München, BLZ 700 202 70, Konto 667 377 587